

ἀπανωφάει τό, ἀμάρτ. ἀπανουφάει Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. φαεῖ.

Πρόσθετον φαγητόν, ἐπιδόρπιον.

ἀπανώφλις τό, ἀμάρτ. ἰπανώφλιον Στερελλ. (Εὐρυ-
ταν.) ἰπανώφλι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἐπανώφλιον.

Ἄνωφλιον, ὑπέρθυρον ἔνθ' ἀν.: Παροιμ. Ἀντί γὰρ
σειοῦται τὰ ἰπανώφλια σειοῦται τὰ κατώφλια (ἐπὶ τοῦ ἀλό-
γως δυσφοροῦντος διὰ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ καὶ παρα-
πονουμένου πρὸς ἄλλους ἀληθῶς δυσπραγοῦντας) Κάρπ.
Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνώφλι 1.

ἀπανωφούστανο τό, ἀμάρτ. ἀπανουφούστανου
Θράκ. (Καλλίτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. φουστάνι.

Ἐξωτερικὸν γυναικεῖον ἔνδυμα: Ἄσμ.

Κι ξισήκουσι τ' ἀπανουφούστανό της
κὶ φάνηκε τοῦ πονδασιτράγαλό της

ἀπανωφτέρη τό, Ἰων. (Ἐρυθρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. φτερό.

Δεύτερον πτερόν: Ἄσμ.

Φάγε καὶ σύ, καλὸν πουλλίν, ἀπ' ἀντρεωμένου πλάτην,
γὰ θρέψης πῆχυν τὸ φτερόν, πῆχυν τ' ἀπανωφτέρη.

ἀπανωφύτεμα τό, ἀμάρτ. ἰπανουφύτιμα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. φύτεμα.

Συμπληρωματικὸν φύτευμα: Κάμαμι φύτιμα κὶ ἰπανου-
φύτιμα.

ἀπανώχωμα τό, Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. χῶμα.

Τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χῶμα: Ἐβρεξε καὶ πῆρε τὸ
ἀπανώχωμα οὐλο.

ἀπανωχώνω Πελοπν. (Τρίκκ.) ἰπανωχώνω Πελοπν.
(Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ ρ. χώνω.

Ρίπτω ὀλίγον χῶμα περὶ τὸν κορμὸν δένδρου ἢ φυτοῦ
ἔνθ' ἀν.: Ἐβγῆτσε 'ς τὴ λάκκα ἀπὸ τῆ βροχῆ ἢ τῶνδωνγὰ τῶν
τῆν ἰπανώχωσα Κλουτσινοχ.

ἀπανωχώρη τό, Κρήτ. ἰπανωχώρη Ἡπ. Μεγίστ.
ἰπανουχώρη Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. χωρίο.

1) Τὸ ἄνω μέρος ἢ ἡ ἐπάνω συνοικία χωρίου τινὸς
ἔνθ' ἀν. 2) Κατὰ πληθ., τὰ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος
περιφερείας τινὸς χωρία Κρήτ. Μεγίστ.: Ἄσμ.

Τσαὶ τοὺς ἐμοιριολόησαν χῶρες τσαὶ ἰπανωχώρια
Μεγίστ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ., ὑπὸ τὸν τύπ.
δὲ Ἀπανωχώρη Πόντ. (Χαλδ.)

ἀπανωχωριανός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπανωχώρη καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ιανός.

Ὁ κάτοικος τῶν ὀρεινῶν χωρίων.

ἀπανωχωρούσις ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπανωχώρη καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσις, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 11 κέξ.

Ὁ κάτοικος τῆς βορείου Χίου. Συνών. ἀπανω-
μερούσις.

ἀπανωψάθι τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. ψάθι.

Κατὰ πληθ., αἱ ἐκατέρωθεν δύο ἀνώτεραι πλευραὶ τοῦ
σάγματος. Συνών. ἀπανωπαγίδα.

ἀπανώψιχο τό, ἀμάρτ. ἰπανώψ'χον Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. ψίχα.

Ἐκ τοῦ διανεμομένου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀντιδώρου τὸ
προερχόμενον ἐκ τοῦ ἄνω μέρους τῆς προσφορᾶς, ὅπερ
εἶναι οἰωνὸς δι' ἐκείνον εἰς τὸν ὅποιον θέλει τύχει ὅτι θὰ
διέλθῃ τὸ ἔτος ὑγιές.

ἀπανώψυχο τό, ἰπανώψ'χον Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. ψυχή.

Τὸ κατὰ τὸν στόμαχον μέρος τοῦ σώματος: Νὰ πᾶς γὰρ
τρίψ' τοῦ ἰπανώψ'χον τ' γὰ γέν' καλά.

ἄπαξ ἐπίρρ. σύνθη. ἀπᾶξ Θράκ. (Τσανδ.) ἄπαξ
Θράκ. (Κασταν.) Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)
ἄπαξες Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπαξῆς (καὶ ἄπαξ) Θράκ. (Περίστας.)
Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄπαξ.

1) Μίαν φορὰν Θράκ. (Περίστας.): Ἀπαξ ἔφαγα κ' ἐπῆ-
γεν εἰς τὸ βρόχι μου (βρόχι=λάρυγξ). 2) Ἀφοῦ, μὲ καὶ
σύνθη. Ἀπαξ ἦρθες, μεῖνε. Ἀπαξ τὸ ἔκαμες, δὲν πειράζει.

3) Διὰ μιᾶς Θράκ. (Περίστας. Τσανδ.): Ἀπᾶξ με ἦρθε
'ς τὸ νοῦ μου Τσανδ. 4) Αἰφνης, ἀπροσδοκῆτως Θράκ.
(Κασταν. Στέρν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ.): Ἀπαξ πέθανε Θράκ. Ἡρῶ ἄπαξες Βούρβουρ.
Ἀπαξ ἦρθαν κὶ μὲ βλονκκάραν Σάμ. Συνών. αἰφνης,
ἀναπάντεχα, ἀναφαντῶς, ἀναχάμπαρα, ἀναχ-
πάραχτα, ἄξαφνα, ἄξυπα, ἀπάξαφνα, ἀφνίδεια,
ἀφόραχτα, ξαφνικά, ξάφνου.

ἀπάξαφνα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἰπαξάφνου Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἄξαφνα.

Ἀπαξ 4, ὁ ἰδ.: Παξάφνον ἀκούσανε μιλιῆς ποκάτω τους.

ἀπαξιμάδιστος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. *παξιμαδισ-
στός <παξιμαδιάζω.

Ὁ μὴ φρυγείς εἰς τὸν φοῦρνον, ἐπὶ ἄρτου ὁ ὅποιος
τεμαχίζεται καὶ εἰσάγεται ἐκ νέου εἰς τὸν φοῦρνον διὰ νὰ
ξηρανθῇ καὶ γίνῃ παξιμάδιον ἔνθ' ἀν.: Κρύος ἦταν ὁ φοῦρ-
νος καὶ πόμειναν ἀπαξιμάδια Ἀπύρανθ.

ἀπαπα ἐπιφών. Θεσσ. Κωνπλ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπαπὰ Σάμ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἡ λ. δηλοῖ ἔντονον ἄρνησιν, ἄ, ὅχι!

ἀπαπαγάλη ἐπίρρ. Μακεδ. (Ἀνασελ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαγάλη.

Σιγὰ σιγὰ, ἡρέμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαγάλη.

ἀπαπεκεῖθε ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαπ'κεῖθι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπεκεῖθε.

Εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος: Πᾶν ἀπαπ'κεῖθι 'ς τοῦ χουράφ'.

ἀπαπέξω ἐπίρρ. Κύπρ. ἀπαπ-πέξω Κύπρ. ἀπαπόξω
Καπλ. (Ἀραβάν.) Κάρπ. Κρήτ. (Σητ.) ἀποπόξω Κῶς Νάξ.
ἀποπόξω Πελοπν. (Λακων.) ἀπουπόξω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀποπόξω Κάσ. ἀποπέξω Χίος ἀπαπέξ' Πόντ. (Οφ.) ἰπαπ-
πέξω Κύπρ. ἰποπόξω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀπέξω.

1) Ἀπὸ ἔξω, ἔξωθεν ἔνθ' ἀν.: Ἐέκοψεν ἀ τὸ σπῖτι μας
κὶ οὐτ' ἀπουπόξω δὲ βερνᾷ Ἀπύρανθ. Ἀπαπόξω 'ς σὸ χωριό
'ναι (ἀπέξω ἀπὸ τὸ χ. εἶναι, δηλ. εἶναι ξένος) Ἀραβάν. || Φρ.
Ἀπουπόξω βέλλα βέλλα κὶ ἀπουμέσα Κατσιβέλα (ἐπὶ τοῦ καλ-
λωπιζομένου ἔξωτερικῶς χάριν ἐπιδείξεως ἐνῶ ἔσωτερικῶς
εἶναι ρυπαρός. βέλλα=ώραία, Κατσιβέλα=Γύφτισσα) Ἀπύ-
ρανθ. || Ἄσμ.

Μὰ σένα ἡ ἀγάπη σου μοιάζει μὲ τὴ φυλλάδα
πῶχει ἀπουπόξω τὴ θωριά καὶ μέσα τὴν πικράδα

